

Een derde schilder was aan de beurt, Bolomey, van geboorte uit Fransch Zwitserland, sedert 1766 in den Haag gevestigd. Hij had twee portretten in crayon geëxponeerd, van Haagsche predikanten, Willem de Koning en Daniël Albert Reguleth. De dokter prees de bevallige uitvoering en de treffende gelijkenis, die alle aanwezigen in staat waren te bevestigen; deze portretten, zeide hij, stonden wellicht als kunstarbeid bij die van Pothoven achter, maar als familiestukken, ten einde aan de nakomelingen de trekken van den voorvader over te leveren, bezaten ze zijns inziens grooter waarde. Mevrouw luisterde aandachtig, meer evenwel uit echtelijke beleefdheid dan gedreven door belangstelling. De vier anderen, gedeeltelijk niet ongaarne voor eenigen tijd van het nauwziend oog der oudelui ontslagen, hadden allerlei zaken te behandelen. Hofland vertelde hoe hij den vorigen dag belangrijke dingen had gezien. Eerst, in de rijsschool achter het Oude Hof in het Noordeinde, de exercitiën en manoeuvres met paarden door den heer Jones, directeur der groote manege te Londen, op eene bijzondere manier, dewelke in 's Gravenhage nooit vertoond was en dan ook schier ongeloofelijk moest heeten. Daarna, in den Ouden Doelen, de figuren voor een te houden luchtvaart van een ballon in den vorm van een „voortreffelijk oorlogspaard,” zooals het in de aankondiging heette. Overmorgen, Maandag, zou de luchtvaart zelve plaats hebben, in den tuin achter het Oude Hof. Blijleven nam zich wel ernstig voor, deze gelegenheid tot ontspanning, na zijn Zoetermeerschen tocht dubbel verdiend, niet te verzuimen; hij betreurde het al genoeg dat hij den Engelschen pikeur niet had kunnen zien werken. Eigenlijk behoorde hij zijn ambt door een ander te kunnen doen waarnemen, met dien verstande dat hij zelf de voordeelen in zijn zak deed vloeien. Dat zou eerst een gewenschte toestand wezen. En Blijleven oordeelde, dat er nog veel onvolmaakts op aarde te vinden was.

Hofland maakte intusschen, op bescheiden wijs, om de achterdocht der oudelui niet te wekken, het hof aan Mientje. Zij moest, zoo betoogde hij, haar gezichtje ook laten schilderen door Bolomey, die zoo coquet werkte; net iemand om een jong meisje te portretteeren. En als het portret dan klaar was, moest ze het hem geven. Mientje verklaarde geen geduld te hebben om ooit haar portret te laten maken; zolang stil zitten, foei neen! Als mijnheer Hofland een portret van een jong meisje wilde hebben, moest hij zich wenden tot juffrouw Doorzicht; die had op een avond, ten huize harer ouders, op den muur door een medebezoeker haar silhouet laten trekken en Mientje twijfelde niet, of zij zou die gaarne aan den vaandrig afstaan. Leentje schaterde het uit nu de vaandrig zoo bij den neus genomen werd, met de beschermende sympathie eener jonge dame die zelve zoo goed als verloofd is en er behagen in scheidt met moederlijke belangstelling, als behoorde het voor haar reeds lang tot het verleden, het ontluiken der wederzijdsche toegenegenheid bij een ander paartje gade te slaan. Zij verklaarde voorts, in tegenstelling met Mientje, wel degelijk lust te hebben haar portret te laten maken. „Ik heb,” zeide ze, „een passabel tronietje en ik meen het ook wel mooi te laten uitschilderen. Ik kittel er mij al in als ik denk, dat de *petit-maitres* van de toekomstige eeuw tegen malkaar